

него. И лицето му се измѣни. Не го трогваше нещастieto на родния градъ, но той се опи и развълнува отъ патоса на собственитѣ си думи до такава степенъ, че отведнѣжъ очитѣ му се напълнихъ съ сълзи и, най-сетнѣ, люлната падна при нозѣтѣ му, и той, като се опи съ сирмата, застанѣ на едно мѣсто, като окаменѣлъ, подобенъ на една отъ ония статуи на Ниобидитѣ, които украшавахъ Палатинския хълмъ.

Подиръ кратко мълчание избухна цѣла буря отъ рѣкопѣкания. Но отдалече имъ отговори воятъ на тълпата. Никой се не съмнѣваше сега, че цезарь е заповѣдалъ да запалитѣ града, за да си устрои зрѣлище, при което да може да цѣе. Като чу тоя викъ отъ сто хиляди гласа, Неронъ се обърна къмъ приближенитѣ съ скърбна и пълна съ смирение усмивка, като човѣкъ, който испытва несправедливостъ и казъ:

— Ето какъ квирититѣ умѣятъ да цѣнятъ мене и поезията.

— Негодници! — отговори Ватиний, — заповѣдай, господарю, на преториянцитѣ да ги накажатъ!

Неронъ се обърна къмъ Тигелина:

— Мож ли да вѣрвамъ въ прѣданността на войницитѣ?

— Да, божествений! — отговори Тигелинъ.

Но Петроний сви рамена.

— Въ тѣхната прѣданность, да, но не въ тѣхната чистенность, — каза той. Остани още тука, защото тука е най-безопасно. Тоя народъ трѣбва да се успокои.

Сенекъ и консулъ Люциний бѣхъ на сѣщето мѣние. Народътъ се въоръжи съ камъне, съ пѣртѣ отъ шатритѣ, съ дѣски отъ колята и съ различни кѣсове отъ желѣзо. Подиръ малко врѣме пристигнахъ нѣколко прѣдводители на кохорти и заявихъ, че преториянцитѣ, прѣдъ напора на тълпата, съ голѣмо усилие запазватъ редовѣтѣ си, и, като нѣматъ заповѣдъ да ударятъ въ тълпата, незнайтъ какво да правятъ.

— Божове! — каза Неронъ, — каква нощъ! Отъ една страна пожаръ, отъ друга вълнующето се море на народа.

И той почна да търси изражения, които бихъ могли най-добрѣ да изобразятъ опасността на минутата, но, като видѣ около себе си блѣдни лица и безпокойни погледи, оплаши се самъ.

— Дайте ми черната мантия съ качулката! — завика той: — Та работата зеръ ще дойде до бой?

— Господарю, — съ неувѣренъ гласъ отговори Тигелинъ, — направихъ всичко що можехъ, но опасността е голѣма: — обърни се къмъ народа съ рѣчь, обѣщай му нѣщо!

— Цезарь да разговаря съ тълпата?! Нека другъ направи това отъ мое име. Кой ще направи това?